

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Kate Morton

*C*asa
de lângă lac

Traducere din engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

KATE MORTON
THE LAKE HOUSE
Copyright © Kate Morton 2015
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2017, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORTON, KATE

Casa de lângă lac / Kate Morton; trad. din engleză și note de: Sinziana Dragoș. –

București: Humanitas Fiction, 2017

ISBN 978-606-779-150-1

I. Dragoș, Sinziana (trad.)

821.111(94)-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372 743 382; 0723 684 194

Pentru Henry, perla mea cea mititică

Cornwall, august 1933

Ploaia se întetise de-acum și poala rochiei îi era împroșcată cu noroi. Avea să o ascundă mai apoi, căci nu trebuia să se afle că ieșise din casă.

Luna era acoperită de nori, un noroc nesperat, așa că și-a croit drum prin beznă cât a putut de iute. Săpase groapa ceva mai de vreme, dar numai așa, sub vălul întunericului, putea să termine treaba începută. Picăturile de ploaie desenau rotocoale pe luciul pârâului cu păstrăvi, bătând darabana pe maluri. Ceva a țâșnit de sub ferigile din apropiere, dar ea a mers mai departe fără șovăială. Cutreierase prin pădure toată viața și cunoștea drumul ca-n palmă.

Atunci, când se petrecuse, ar fi vrut să mărturisească, și poate, la început, așa ar fi făcut. Dar scăpase ocazia și oricum era prea târziu. Prea multe se întâmplaseră: căutările, poliștii, articolele din ziare care solicitau informații. Nu mai avea cui spune, nu mai era nimic de îndreptat și nici nu mai putea fi iertată. Tot ce îi mai rămânea era să îngroape dovezile.

A ajuns la locul pe care îl alesese. Pusese cutia într-un sac ce atârna neașteptat de greu și a fost o ușurare să-l lase jos. A îngenunchat și a dat la o parte ferigile și ramurile de deasupra ascunzîșului. Mirosul de pământ îmbibat de apă, de șoarece de pădure, de ciuperci și de vegetație descompusă era copleșitor. Tatăl ei îi spusese cândva că prin pădurile acelea cutreieraseră generații de-a rândul, care erau de-acum adânc îngropate sub pământul greu.

Ea știa prea bine că era mulțumit să creadă asta. Își găsea mângâierea în continuitatea naturii, în credința că statornicia unui trecut îndelungat avea puterea să aline tulburările prezentului. Și poate că, în unele cazuri, așa era, dar nu de data aceasta, nu acest fel de întâmplări nenorocite.

A coborât sacul în groapă și, pentru o clipă, luna a părut a se întrezări după un nor. Și-a înfrânat lacrimile ce stăteau s-o podidească în timp ce umplea groapa cu pământ. A plânge în momentul și în locul acela era o alinare pe care nu voia să și-o îngăduie. A netezit pământul de deasupra gropii, bătătorindu-l cu palmele și călcându-l apăsat cu cizmele până când și-a pierdut răsufierea.

Gata! Se terminase!

I-a trecut prin minte că ar fi trebuit să spună ceva înainte de a pleca din locul acela singuratic. Ceva despre moartea inocenței, despre remușcarea adâncă ce avea să o însoțească mereu, dar nu a spus nimic. Ba chiar s-a simțit rușinată de acest gând.

Apoi a luat-o repede înapoi prin pădure, ocolind cu grijă pavilionul pentru bărci și amintirile lui. Când s-a apropiat de casă, se crăpa de ziuă și ploaia se mai oprise. Apa lacului clipocea lovind malurile și ultimele privighetori își înălțau cântul de rămas-bun. Silviile cu cap negru și lăcarii începeau să se trezească și un cal necheza în depărtare. Nu avea de unde să știe, dar acele sunete aveau să o urmărească mereu, din locul și din clipa aceea, năpădindu-i deopotrivă visele plăcute și coșmarurile, amintindu-i mereu ce făcuse.

2

Cornwall, 23 iunie 1933

Lacul se vedea cel mai bine din salonul Mulberry, dar Alice a hotărât că și fereastra din baie era bună. Domnul Llewellyn se afla încă dinaintea șevaletului său, lângă pârâu, dar ea știa că pleca întotdeauna devreme ca să se odihnească și nu avea chef să îl întâlnească. Bătrânul era inofensiv, dar excentric și neajutorat, mai ales în ultima vreme, și se temea că prezența ei neașteptată în camera lui ar fi fost greșit înțeleasă. Alice și-a încrețit nasul. Când

era mai mică, îl iubise enorm, și el pe ea. Acum, la șaisprezece ani, totul i se părea curios, și poveștile pe care i le spunea, și schițele pe care i le desena și pe care ea le păstrase cu sfințenie, chiar și aura aceea de miracol pe care o el o răspândea în jur ca pe o melodie. Oricum baia era mai aproape decât salonul Mulberry și fiindcă, în câteva clipe, Mama avea să vadă că nu sunt flori în încăperile de la etajul întâi, Alice nu mai putea să piardă timp urcând scările. Și, în timp ce un stol de servitoare traversa în zbor holul fluturând cărpe de praf, ea s-a strecurat pe ușă și s-a îndreptat grăbită spre fereastră.

Dar el unde era? Alice a simțit un nod în stomac, trecând, într-o clipă, de la încântare la disperare. Cu palmele calde apăsate pe geam, scruta peisajul ce i se dezvăluia afară: trandafirii roz și crem, cu petalele lucioase de parcă ar fi fost lustruite, piersicile minunate atârnând de crengi întinse peste zidul umbros al grădinii, lacul lung și argintiu sclipind în lumina dimineții. Întregul domeniu fusese aranjat și împodobit să atingă o perfecțiune fără seamăn, și totuși era atâta agitație peste tot.

Muzicienii angajați își potriveau scaunele aurite pe podiumul orchestrei și, în timp ce furgonetele ce aduceau mâncarea virau pe aleea de la intrare, stârnind praful, cortul pe jumătate înălțat flutura în adierea vântului de vară. Singurul punct fix în toată această frenezie era Bunica deShiel, care stătea – mică și cocoșată – pe băncuța de grădină de fier forjat din fața bibliotecii, cufundată în păienjenişul ei de amintiri, fără să dea nici o atenție ghirlandelor de becuri rotunde care erau agățate în copacii din jurul ei.

Alice a tras brusc aer în piept.

Uite-! El era!

Chipul i s-a luminat de un zâmbet pe care nu și l-a putut înfrâna. Copleșită de bucurie, l-a zărit pe mica insulă din mijlocul lacului, ducând un buștean pe umăr. Dintr-o pornire nesăbuită a ridicat instinctiv mâna să-i facă semn, dar el nu se uita spre casă. Și chiar dacă s-ar fi uitat, tot nu i-ar fi răspuns. Amândoi știau prea bine că trebuie să se poarte cu grijă.

A apucat cu degetele o șuviță de păr care îi cădea mereu pe lângă ureche și a început să o răsucescă, iar și iar. Îi plăcea să-l

privească așa, pe furiș. O făcea să se simtă puternică, nu ca atunci când se aflau împreună, când ea îi ducea limonadă în grădină sau când reușea să se strecoare ca să-l surprindă lucrând în vreun colț mai îndepărtat al domeniului, când el o întreba despre romanul ei, despre familia și viața ei, iar ea îi povestea de toate și îl făcea să râdă, străduindu-se să nu se înece în apele adânci ale ochilor lui verzi, smălțăți cu auriu.

L-a privit încordându-se sub greutatea bușteanului înainte de a-l așeza în stivă, peste ceilalți. Era puternic și asta îi plăcea. Nu-și dădea seama de ce, dar acest lucru o atingea într-un colț adânc și tainic al ființei ei. Își simțea obraji fierbinți: se înroșise.

Alice Edevane nu era timidă. Mai cunoscuse ea băieți și până atunci. E drept, nu prea mulți – în afară de balul tradițional de la mijlocul verii¹, părinții ei erau extrem de retrași, preferând să-și petreacă timpul singuri –, dar ea reușise, uneori, să mai schimbe câte o vorbă pe furiș cu flăcăii din sat sau cu fiii lucrătorilor de pe moșie, care își îndesau șepcile pe cap, își plecau ochii și umblau pe domeniu în urma taților lor. Dar asta era... ei, asta era ceva cu totul *altfel* și își dădea seama cât de emoționant suna, atât de teribil de asemănător cu ceea ce ar fi putut spune sora ei mai mare, Deborah, dar chiar așa era.

Îl chema Benjamin Munro. I-a pronunțat numele în șoaptă: Benjamin James Munro, în vârstă de douăzeci și șase de ani, venit de la Londra. Nu avea pe nimeni, muncea din greu, era scump la vorbă. Se născuse în comitatul Sussex și crescuse în Orientul Îndepărtat, fiindcă era fiul unor arheologi. Îi plăceau ceaiul verde, mirosul de iasomie și zilele dogoritoare când se adunau nori de ploaie.

Nu de la el aflase toate acestea. Căci nu era dintr-acei bărbați lăudaroși care să trâmbițeze despre reușitele sale de parcă fetele

1. În original, *Midsummer* – sărbătoare de origine celtică legată de cultul solar, care se ținea pentru a marca solstițiul de vară; în perioada creștină aceasta s-a suprapus peste cea a Sf. Ioan Botezătorul. În tradiția englezească au loc petreceri cu dans, picnicuri și se aprind mari focuri în aer liber începând din ajunul zilei de 24 iunie.

nu ar fi fost decât niște chipuri drăgălașe proptite între două urechi dornice să asculte. Ea, în schimb, l-a studiat, a spicuit de ici, de colo și, când s-a ivit momentul prielnic, s-a strecurat în hambar și s-a uitat în registrul grădinarului-șef. Lui Alice i-a plăcut întotdeauna să facă pe detectivul și, printre paginile cu însemnările atente despre plante ale domnului Harris, a dat de cererea de angajare a lui Benjamin Munro. Textul era scurt, cu un scris pe care Mama l-ar fi criticat, iar Alice l-a parcurs în întregime, memorând părțile importante, impresionată de felul în care cuvintele căpătau adâncimea și culoarea imaginii pe care ea și-o crease și o păstra cu drag, ca pe o floare presată între paginile unei cărți. Asemenea florii pe care i-o dăduse el luna trecută. „Uite, Alice, este prima gardenie de anul ăsta!“ Codița florii era verde și fragilă în palma lui lată și puternică.

A zâmbit amintindu-și momentul și a vârât mâna în buzunar să mângâie coperta netedă de piele a carnetului ei. Era un obicei din copilărie, cu care o înnebunise pe maică-sa, de când primise cadou primul carnețel la opt ani, de ziua ei. Cât de mult iubea caiețelul acela maroniu! Ce deștept fusese Tati când i-l alesese. Și el ținea un jurnal, i-a mărturisit el cu o seriozitate pe care Alice o admirase și o apreciasse. Sub privirea atentă a Mamei, și-a scris atent numele întreg – Alice Cecilia Edevane – pe linia de culoare sepia de pe frontispiciu și, pe dată, a simțit că devenise cu-adevărat o persoană.

Mamei nu-i plăcea obiceiul ei de a-și mângâia carnetul în buzunar, căci o făcea să pară „vicleană, netrebnică“, o caracterizare ce nu o deranja pe Alice câtuși de puțin. Dezaprobarea Mamei era chiar un câștig; oricum, Alice ar fi continuat să își mângâie carnețelul chiar dacă acest fapt nu ar fi provocat acea încruntare ușoară pe chipul drăgălaș al doamnei Eleanor Edevane. O făcea pentru că acel carnețel era piatra ei de încercare, un simbol al personalității ei. Era de altfel și cel mai apropiat confident al ei și, prin urmare, un bun cunoscător al lui Ben Munro.

Trecuse aproape un an de când dăduse prima dată cu ochii de el. Ajunsese la Loanneth spre sfârșitul verii anului 1932, în timpul acelei perioade minunate, calde și uscate, când, după toată agitația balului de la mijlocul verii, nu mai aveau nimic de

făcut decât să se lase toropiți de dogoarea adormitoare. O liniște divină, molatică se pogorâse peste domeniu și chiar și Mama – îmbujorată și gravidă în luna a opta – își desfăcuse nasturii de perla de la manșete și își suflecuse mânecile de mătase până la coate.

Alice stătuse toată ziua în leagănul de sub salcie, balansându-se leneș și cugetând la Problema ei Esențială. Dacă ar fi fost atentă, ar fi auzit răzbătând de peste tot sunetele specifice vieții de familie: Mama râzând împreună cu domnul Llewellyn în depărtare, pe când vâslele bărcii loveau apa în ritm molcom; Clemmie mormăind pentru sine în timp ce se rotea cu brațele întinse prin iarbă; Deborah povestindu-i Doicii Rose toate scandalurile petrecute recent la Londra – dar pe Alice nu o interesa decât să se asculte pe sine și nu auzea nimic altceva decât bâzâitul molcom al insectelor.

Ea rămăsese în același loc mai bine de o oră și nici nu băgase de seamă pata de cerneală neagră de la stiloul ei cel nou, care se întindea pe rochia albă de bumbac, când el a apărut din crângul întunecat îndreptându-se spre aleea arsă de soare. Pe un umăr ducea un sac din pânză de cort, iar în mână ținea ceva ce părea a fi o haină și înainta cu pași hotărâți, apăsați, într-un ritm ce a făcut-o să-și încetinească legănatul. L-a urmărit apropiindu-se, frecându-și fața de frânghia leagănului, pe când se străduia să vadă printre crengile aplecate ale salciei.

Nu aveai cum să apari la Loanneth așa, din întâmplare, printr-o ciudățenie a geografiei. Domeniul se afla într-o vâlcea înconjurată de păduri dese, împânzite de tufișuri, precum casele din povești. (Și din coșmaruri, după cum s-a dovedit mai apoi, deși, la vremea aceea, Alice nu avea nici un motiv să se gândească la asta.) Era locul lor însorit, căminul a numeroase generații din familia deShiel, casa străveche a mamei ei. Și dintr-odată a apărut el, un străin, risipind vraja acelei amiezi.

Alice avea o înclinație înnăscută către a-și vârî nasul– i se spusese asta toată viața, iar ea o luase ca pe un compliment – și era o trăsătură pe care intenționa să o folosească bine, dar în ziua aceea interesul ei era stârnit mai degrabă de plictiseală și de o dorință bruscă de a-și ocupa mintea cu altceva decât de curiozitate.

Toată vara lucrase din greu la un roman de pasiune și mister, dar cu trei zile în urmă, se oprise. De vină era eroina ei, Laura, care, după multe capitole dedicate bogatei ei vieți suflatești, refuza acum să mai colaboreze. După apariția unui domn înalt, brunet, arătos, purtând numele atât de potrivit de lord Hallington, ea își pierduse dintr-odată toată inteligența și vloga, oflindu-se de tot.

Ei bine, s-a hotărât Alice, în timp ce îl privea pe tânăr înaintând pe alee, Laura va trebui să mai aștepte. Mai erau și altele de făcut.

Un pârau îngust străbătea zglobiu domeniul, bucurându-se o vreme de soare înainte de a-și croi hotărât calea spre pădure, iar un pod de piatră – moștenire de la vreun unchi îndepărtat – îi unea malurile permițând accesul la moșia Loanneth. Ajuns la pod, străinul s-a oprit. S-a întors încet cu fața spre partea din care venise, părând a se uita la ceva ce ținea în mână. O bucată de hârtie? O sclipire de lumină? Ceva din mișcarea capului său, privirea ce șovăia asupra pădurii dese trădau o șovăială și Alice și-a mijit ochii. Era scriitoare, se pricepea la oameni, știa să citească slăbiciunile. Ce hotărâre nu putea lua, și de ce? El s-a întors la loc, punându-și palma streășină la ochi să vadă mai bine drumul mărginit de ciulini ce ducea la casa străjuită de garda ei credincioasă de tise. Nu s-a clintit și părea să nu facă nimic altceva decât să respire, iar apoi, sub privirea ei, și-a lăsat jos sacul și haina, și-a potrivit mai bine pe umeri bretelele pantalonilor și a oftat adânc.

În clipa aceea, Alice a avut una dintre străfulgerările ei. Habar nu avea de unde îi venea puțința aceasta de a citi în mintea oamenilor, dar se pomenea cu ideile acestea pe neașteptate și bine conturate. Uneori *știa* pur și simplu anumite lucruri. Cu alte cuvinte: acesta nu era un loc dintre cele cu care era obișnuit. Însă era gata să-și înfrunte destinul și – deși o parte a minții lui îl îndemna să se întoarcă și să-și vadă mai departe de drum, înainte de a fi ajuns propriu-zis la destinație – nu putea, *nu avea cum* să dea cu piciorul sorții. Ideea era incitantă și Alice s-a pomomit strângând mai tare frânghia leagănelui, iar gândurile au început să dea buzna, în timp ce urmări mișcările străinului.

El și-a luat haina în mână și și-a săltat sacul pe umăr, continuându-și drumul către casa ce nu se zărea încă. Înfașșurarea lui

dărză i-ar fi lăsat să creadă pe cei care l-ar fi privit superficial că era hotărât și că avea o misiune lipsită de complicații. Alice și-a îngăduit un zâmbet ușor, plin de satisfacție, înainte de a-i veni în minte un gând uimitor de limpede ce aproape că a făcut-o să cadă din leagăn. În clipa în care a observat pata de cerneală de pe rochie, a găsit soluția la Problema ei Esențială. Era atât de simplă! Confruntată și ea cu apariția străinului misterios, Laura – de asemenea înzestrată cu un spirit de observație mai ascuțit decât al altora – va pătrunde, cu siguranță, dincolo de fațadă și îi va descoperi taina teribilă, trecutul încărcat de vinovăție și, într-o clipă de liniște, când va îl va încolți, îi va șopti...

— Alice?

Revenind în baia de la Loeanneth, Alice a tresărit, lovindu-se cu obrazul de fereastră.

— Alice Edevane! Unde ești?

A aruncat o privire către ușa închisă din spatele ei. Amintirile plăcute de astă vară, senzația amețitoare a florilor dragostei, primele zile ale relației cu Ben și influența pregnantă a acesteia asupra scrisului ei, toate s-au risipit într-o clipită. Clanța de bronz a ușii se clătina ușor în ritmul pașilor din hol și Alice și-a ținut răsuflarea.

Mama fusese un pachet de nervi toată săptămâna. Era ceva obișnuit la ea. Să fie gazdă nu era unul dintre talentele ei înnăscute, dar balul de la mijlocul verii era o tradiție de seamă a familiei deShiel și, cum Mama îl iubise enorm pe tatăl ei, Henri, balul se ținea în fiecare an în amintirea lui. Întotdeauna se ambala strașnic – așa era firea ei –, dar anul acesta era mai rău ca de obicei.

— Știi că ești acolo, Alice! Te-a văzut Deborah acum câteva clipe!

Deborah: sora cea mare, model de perfecțiune, amenințarea cea mai teribilă. Alice a scrâșnit din dinți. De parcă nu ar fi fost de ajuns ca mama ei să fie faimoasa și laudata Eleanor Edevane, mai avusese și norocul să vină pe lume după o soră mai mare care era aproape la fel de grozavă. Frumoasă, deșteaptă, logodită cu cea mai bună partidă din sezonul acela... Slavă Domnului că următoarea soră, Clementine, era așa o ciudățenie de fată, încât prin comparație până și Alice părea aproape normală.

Pe când Mama o pornea grăbită mai departe, cu Edwina lipăind în urma ei, Alice a crăpat puțin fereastra, lăsând să-i mângâie fața adierea caldă a vântului, îmbălsămată de mireasma ierbillor proaspăt cosite și de sarea mării. Edwina era singura fință (și dacă te gândeai, era de fapt un *golden retriever*, nu o persoană de-adevăratele) care o putea suporta pe Mama când era în această dispoziție. Până și bietul Tata se refugiase în pod cu câteva ore mai înainte, bucurându-se, fără îndoială, de tovărășia tăcută și prielnică a importanțelor sale lucrări de istorie naturală. Problema era că Eleanor Edevane era o perfecționistă desăvârșită și fiecare amănunt legat de balul de la mijlocul verii trebuia să se ridice la înălțimea standardelor ei. Deși ascunsese acest lucru sub o spoială de indiferență încăpățânată, Alice fusese mult timp mâhnită că nu avea să se ridice la nivelul așteptărilor mamei sale. Se uita în oglindă și o apuca disperarea văzându-și trupul deșirat, părul banal, de culoarea șoarecelui, cunoscându-și preferința pentru personaje mai degrabă imaginare decât reale.

Dar acum nu mai era. Alice a zâmbit când Ben a mai aruncat un buștean peste ceea ce se transforma într-un rug înalt. Nu o fi ea fermecătoare ca Deborah și nici nu a fost immortalizată ca Mama drept personaj al unei mult iubite cărți pentru copii, dar acum nu mai conta. Era cu totul altceva. „Tu ești o adevărată povestitoare, Alice Edevane“, îi spusese Ben într-o după-amiază târzie, pe când pârâul clipea răcoros, iar porumbeii se întorceau să se culce. „Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva cu o imaginație atât de bogată și cu idei atât de bune.“ Vocea lui era blândă și privirea aprinsă. Alice se percepea pe sine prin ochii lui și îi plăcea ce vedea.

Vocea Mamei s-a auzit lângă ușa băii, zicând ceva despre flori, înainte de a dispărea după colț.

— Da, Mamă scumpă, a mormăit Alice, cu un aer superior, plin de încântare, nu te agita așa, să nu-ți cadă chiloții-n vine!

Ce sacrilegiu ispititor era să pomenească de lenjeria intimă a lui Eleanor Edevane, și Alice și-a strâns buzele ca să nu izbucnească în râs.